

POVINNOST A SLUŽBA (KARMAJÓGA)

Od povinnosti k uctívání
Vybráno ze Satsangu 17.2.2003

.....

Óm ŠrÍ Paramátmane Namaha

Přečtěme si výrok Svámí Šarnanandži Maharádže, jednoho z největších světců moderní Indie:

„Každá práce je uctíváním Boha a každá událost je Boží Hrou.“

Pokud zmíněná pravda vstoupí do života muže či ženy, jejich život se stane božským.

Lidé bývají většinou z práce v napětí. Prožívají práci jako zátěž. Existuje velké množství lidí, kteří pracovat vůbec nechtějí. Kdyby se jim to nějak podařilo, rádi by si vydělávali peníze bez práce. To by se jim líbilo: „Kdybychom bez práce zbohatli, to by bylo nejlepší.“ Tento postoj se týká poměrně velkého množství lidí. Podobní lidé ještě vědomě nenastoupili duchovní cestu.

Světec začíná své poselství u práce. To je i začátek veškeré duchovnosti. Ti, kdo se vyhýbají práci, nemohou být nikdy opravdu duchovní. Někteří lidé k tomu vyjadřují pochybnosti: „Když budeme pracovat, jak můžeme poznat své skutečné Já?“ To je chybná úvaha.

V rámci našich aktivit ve světě lze vymezit činnosti, které jsou zakázané a dělat by se neměly. Špatné je například krást nebo získávat peníze šizením druhých. Nesprávné věci by se dělat neměly, a proto by do našeho života nedovolené činnosti patřit neměly.

Jinou kategorií je plnění vlastních povinností. Duchovní cesta začíná právě konáním povinností. Ten, kdo nedělá své povinnosti čestně a opravdově, ten se nemůže vyvíjet. Plnění povinností však člověk často vnímá jako přítěž.

Po nějaké době dochází u duše ke změně. Povinnost se stává službou, postoj se mění. U povinnosti práce zatěžuje, zatímco ve službě se rozvíjí i prvek udělat něco pro druhé, z čehož se rodí štěstí. I když se práce stane službou, ego přetrvává, byť je pročištěné: „Já sloužím druhým. Jsem lepší než oni. Tito lidé potřebují pomoci. Já jsem ten, kdo slouží. Jsem lepší než druzí.“ I toto ego musí odejít.

Později se práce stává uctíváním. Pracujeme-li z povinnosti, říkáme si: „Pracoval jsem určitý počet hodin, tak bych měl dostat tolik a tolik zapláceno.“ Je tu něco za něco. Ve službě se peníze stávají druhořadými. V popředí je pomoc druhým, ale i pak je tam: „Já jsem ten, kdo pomáhá druhým. Je to ode mě pěkné. Jsem velmi ušlechtilý člověk.“ Je tu ego.

Na čtvrtém stupni se nakonec práce stává uctíváním. Jaký je rozdíl mezi službou a uctíváním? Člověk, který slouží, má v hlavě myšlenku, že je lepší než ostatní. Ten,

kdo uctívá, považuje za lepšího toho, koho uctívá. Předmět našeho uctívání, ať už je to nějaký člověk, Bůh, nebo dokonce i otec či matka, které začnu uctívat – se stávají důležitější než já. V uctívání je zničeno ego. V uctívání už pro ego nezbývá žádné místo. Proto svatí říkají, že každá práce je uctíváním Boha.

Ať už ale pracujeme jakkoli, události se dějí – dobré i špatné. Tyto události bychom měli brát jako Boží Hru. Proč si stěžovat na cokoli, co nám velký Milující, Bůh, dává ve své veliké Hře, věčně se odehrávající na planetě Zemi, v sanskrtu známé jako Líla.

„Je to Hra mého milujícího Boha. Proč bych si měl stěžovat? Když se mi přihodí něco velmi dobrého, proč si brát zásluhy na sebe? Není to díky mně. Je to Jeho Hra. Pokud se mi děje něco příznivého, neměl bych si zásluhy přivlastňovat. Když se přihodí něco nepříjemného, neměl bych nikoho osočovat a stěžovat si.“

Tento postoj by se v nás měl rozvinout.

.....